

SUAT DERVİŞ

ANKARA CANAVARI

ROMAN



ANKARA CANAVARI*

1

O gün hava fevkalade güzeldi. Haziran ayının çok sıcak olmayan fakat vücuda tatlı bir gevşeklik veren bir akşamıydı.

Hiçbir şey birkaç saat sonra içine düşeceğim o müthiş, korkunç ve ıstıraplı maceranın işaretini taşımıyordum.

Sanki her şey bana saadet getirmek ve benim hoşuma gitmek için yaratılmıştır. Yaradılış olarak neşeli ve enerjik bir adamımdır. Esasen bütün o geçen şeylerden sonra hâlâ yaşayabiliyor ve yeni hastalıktan kurtulmuş, nekahette bir insan gibi yavaş yavaş hayata dönebiliyorsam, bu kendi içimde olan irade ve neşe kaynaklarının tükenmezliğinden ileri gelmiştir.

Evet, o haziran günü başıma gelecek şeylerin hiç de farkında olmadan Ulus Meydanı'na doğru yürüyordum.

Neşeliydim. Bütün gün istihbarat şefimiz beni azarlamış, son Etlik Cinayeti'ni atlamış olduğum için beni yeteneksizlikle suçlamış ve bana gazetede zabıta muhabirliği yapacağıma Anafartalar Caddesi'nde bir tuhafiye dükkânı açsam belki daha başarılı olacağımı söyleyerek diğer arkadaşlar arasında mahcup etmişti. İstihbarat şefimiz, çenesi düşük bir kadındı. Kendi muhabir olduğu devirlerdeki başarılarından bahseder ve bizim işlerimizi mütemadiyen küçümser ve beğenmezdi.

Kendisine, Etlik Cinayeti failiyle arkadaş olmadığımı ve

* Hatice Hatip takma adıyla, *Kudret*, 26 Şubat-20 Mayıs 1948, 80 tefrika. (Resimli roman olarak *Son Telgraf* gazetesinde, 1 Ocak - 16 Mart 1952 tarihleri arasında bir kez daha tefrika edilmiştir.)

onun cinayeti işlemeden evvel bana haber göndermeyi alışkanlık edinmediğini söylediğim zaman rakip gazetenin cinayet haberiyle süslü bir sayfasını burnuma uzatıp, “Bak,” demişti. “Görüyor musun? İyi bir muhabir koku alır.”

Ben bir gün evvel Etlik’te gerçekleşen müthiş ve esrarlı cinayetin kokusunu almamıştım ama bugün havada ılık bir haziran günü kokusu alıyor ve içimde macera arzuları uyanıyordu.

Bu macera hiç de kan, barut kokan bir maceranın arzusu değildi.

Bütün güzel kadınlara, güzel genç kızlara bakıyordum.

Canım Ankara ve Ankara’nın o güzelim kadınları... Gençtim. Hangi birine baksam kalbim heyecanlanıyor, kiminin yeşil gözleri beni ürpertiyor, kiminin ela gözlerini bir pars gözüne benzetiyor, kara gözlü bir genç kızın arkasından yürümek ve ona kendisini ne kadar beğendiğimi söylememek için âdeta kendimi zorluyordum.

Mavi gözlü, mavi bukleli genç bir kadın veya bir esmer güzeli benim için bahis mevzuu değildi. O gün, içimde aşka sonsuz bir açlık vardı. Âdeta kalbim elimde, avucum açık Ulus Meydanı’nda dolaşıyordum ve önüme çıkıp bana iltifat edecek ilk kadına bu kalbi vermeye hazırdım.

İşte böyle hisler içinde bulunduğum bir gün ona rastladım. Uzun boyluydu. İnce, filizler gibi ince bir vücudu, beyaz elbisesinin omuzlarına düşmüş simsiyah, kuzguni siyah saçları vardı. Üstü japone elbisesinin açık bıraktığı kolları, boynu, gerdanı, yüzü ve çorapsız düzgün bacakları bronz rengindeydi. Güneşten yanmış bir sporcu kız hâli vardı onda.

Gözlerinin rengini göremedim. Gözlerinde siyah güneş gözlükleri vardı.

Onu takibe başladım. Beni görüp görmediğini bilmiyordum. Siyah gözlüklerini gözlerinden çıkarmasını ve bu gözlerin rengini görmeyi istiyordum.

Bankalar Caddesi'nden gelmişti. Beyaz iskarpinli küçük ayaklarının metin adımlarıyla abideye doğru ilerledi. Abidenin önünü, İş Bankası'nı geçti ve Keçiören otobüslerinin durduğu yerde durdu. Ben de onun arkasında durdum. O gün, Ulus Meydanı, Bankalar Caddesi ve bütün Ankara içinde, her tarafında o kadar çok güzel kadın, güzel masum ve cici kızlar varken niçin onun arkasında durdum ve onu takip ettim? Bilmiyorum. Gözlerini dahi görmediğim bu kadının peşi sıra beni sürükleyen şüphesiz ki kötü kaderim olmuştur.

Otobüs gecikmedi. Keçiören'e gelip de son durakta indigimiz zaman bir an yanına yaklaşmayı ve ona söz söylemeyi düşündüm ve sonra da utanarak vazgeçtim. Ne giyinişi ne de hâl ve tavrı onun böyle kolay maceralara atılacak bir kadın olduğunu gösteriyordu.

O yine kalçalarından doğru atılan geniş ve serbest adımlarla yürümeye başladı. Onu takip ettim. Bir hayli yürüdük. Geldiğimiz yerler çok tenhaydı. Fakat yine ona yaklaşamadım. O kadar varlığımdan habersiz görünüyordu ki ona yaklaşmama imkân yoktu.

Etrafı yüksek bir duvarla çevrili bir bahçe içindeki İsviçre şalelerini andıran bir köşke girdiği zaman, ben, yolun ortasında kendi kendime onu niçin buraya kadar takip ettiğimi sordum.

Kaybettiğim zamana acıdım ve bir aptal gibi sağıma soluma bakınırken Keçiören'de oturan bir arkadaşım aklıma geldi. Kendisi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi'nde talebeydi. Keçiören'de yaşar, akrabaları yanında pansiyoner gibi otururdu. Buraya kadar gelmişken belki onu bulurum, akşam bir şey içeriz ümidiyle gittim. Fakat ne kendisi ne de akrabaları evdeydiler. Otobüse binip şehre döneceğim zaman birdenbire o köşk ve o güzel kadın tekrar aklıma geldi. Hiçbir işim yoktu. Sebepsiz, gayesiz olarak tekrar o köşkün önüne döndüm. Artık ortalık kararmak üzereydi. Alacakaranlık iyice çökmüştü.

Bu köşke en yakın köşk, ondan en aşağı iki yüz metre ötedeydi. Köşkün önüne geldiğim zaman gayriihtiyari duraklayarak duvarların ötesinde görünen pencerelere baktım. Çünkü büyük köşkün bütün pencereleri ışıktıydı.

O esnada demir parmaklıklı kapının tam karşısına isabet eden köşkün kapısı açıldı. Üzerinde bol kollu ve tüylü bir sabahlık giyen bir kadın çılgın bir koşuşla bahçe kapısına kadar geldi ve bahçe kapısından dışarıya sokağa fırladı.

Sağa sola bakınca beni gördü. Benim üstüme doğru geldi. Alacakaranlıkta gözlerinin rengi seçilmiyordu ama yüzünün üzerindeki beyaz tüllerden daha solgun olduğu görülüyordu.

“Beyefendi... Ah Beyefendi!” diye inledi. “Çok müthiş... Çok müthiş şey! Rica ederim içeri geliniz... Bana yardım ediniz... Çok müthiş şey!”

Hayret içinde kaldım. Onu takip ettiğimi, içeriye girdiğimi siz de tahmin edersiniz. Genç kadın bağırmamak için yumruklarıyla ağzını tıkıyor ve öksürüyordu.

Bahçeden, fevkalade ağır döşenmiş bir hole girdik.

Her taraf ışıktıydı. Üzerindeki sabahlığın önünü kapamayı ve pembe bir kombinezon içindeki harikulade düzgün vücudunu benden saklamayı dahi düşünemeyecek kadar heyecanlı olan kadın, beni iki kat merdivenlerden çıkardı ve ikinci katta mükellef bir salona aldı.

Salonda, yerde bir Şiraz halısı, kuyruklu bir piyano, modern, yumuşak ve geniş koltuklar vardı.

“Şimdi geliyorum. Müthiş... Ne müthiş yarabbi!” diyerek odadan fırladı.

Neden beni içeri çağırdığını anlamadan salonda bekliyor, bu maceraya bir mânâ veremiyordum. Birden bir otomobil motorunun sesini duydum. Pencereye yaklaştım. Ve o zaman bahçe kapısının iki kanadının birden açılmış olduğunu, kapalı, küçük bir otomobilin kapıdan dışarı çıktığını gördüm.

Bir şey anlayamadım. Biraz daha bekledim. Saate bakmadığım için ne kadar beklediğimi bilmiyordum. Bu bekleyiş bana en aşağı bir çeyrek saat kadar geldi. Belki beş dakika beklemiştim.

Fakat nihayet sabrım tükenerek salondan çıktım. Bu kadın beni niçin buraya getirmiş ve neden ortadan kaybolmuştu? Bu heyecanlı çağrışın ve birdenbire böyle sırta kadem basışın sebebi neydi?

Sofada sağa sola ilerledim ve “Neredesiniz? Orada kimse yok mu?” diye seslendim.

Kimseden cevap alamadım. Odaların kapılarını vurmaya başladım. Cevap yoktu.

Nihayet bütün tokmakları çevirdim ve bütün odalara baktım. Kimisi yatak odası, kimisi tuvalet odası, kimisi budvar* olan bu odalarda hiçbir kimse yoktu.

İkinci katı, sonra birinci katı en nihayet zemin katını aradım. Nihayet hole açılan bir odaya girdim ve orada müthiş bir manzara ile karşılaştım.

Orada Ankara canavarının ilk kurbanının cesedini gördüm.

Bu, yerde yüzüstü yatan, gri kostümlü bir adamdı.

Kumral saçları vardı. Ve sol omuzunun altında bir şey parlıyordu. İlk şaşkınlıktan kurtularak eğilip baktığım zaman bunun bir bıçak veya hançerin gümüş kabzası olduğunu gördüm.

Yerde yatan adam öyle hareketsiz ve o kadar külçe hâlinde yatıyordu ki, kısa bir mazisi olsa dahi birçok cesetler görmüş bir zabıta muhabirinin onun ölmüş bir adam olduğunu anlamakta güçlük çekmesine imkân yoktu. Vücudum ürperdi, sağa sola baktım.

Hiçbir şey anlayamıyordum. Adam, fes rengi desenli, kurşuni halının üstüne düşerken yandaki küçük bir masayı beraber devirmişti.

* Ev sahibinin misafir ağırlamak için kullandığı küçük, süslü oda.

Yerde sigara tablası, izmaritler, küçük bir vazo ve pembe karanfiller vardı.

Şimdi bütün bu ayrıntıları hemen mi gördüm, yoksa aklım biraz başıma geldikten sonra mı fark ettim, hatırlamıyorum. Yalnız kenardaki küçük barın üstünde iki viski kadehi ve en iyi cinsten bir viski şişesinin bulunduğunu gördüğümden eminim.

Demek ki, bu adam öldürülmeden evvel bu küçük barın önünde bir başkasıyla, ikincisiyle içki içmişti.

İkinci insan... O, Keçiören'e kadar takip ettiğim ve beni bu eve çağıran ve birdenbire ortadan kaybolan kadından başka kim olabilirdi?

Vücudum ürpererek kapının önünde duruyordum. Cesede yaklaşmıyordum. Bu, bir zabıta muhabiri için bile harikula-de bir şeydi. Hemen gidip gazeteme telefon etmeyi ve haberi vermeyi, Keçiören Polis Merkezi'ne koşmayı düşündüm.

Ve sonra birdenbire müthiş bir korku vücudumu sardı.

Bu fikrimden vazgeçtim. Nasıl olur da ben onlara genç bir kadının peşinden Keçiören'e kadar geldiğimi ve bu eve kadar onu takip ettiğimi, onun birdenbire beni bu eve çağırdığını, ikinci kata çıkardıktan sonra ortadan kaybolduğunu anlatırdım? Ve onlar da buna nasıl inanırlardı? Evvela bu cinayetin –herhalde bu bir cinayetti ve başka bir açıklaması olamazdı– işlendiği bu evde oturanları bulmak ve sonra işe mesleki bakımdan el koymak lazımdı.

Evvela yere çöktüm. Eğildim. Cesedin altına kıvrılmış olan sol elini almak ve bileğini tutarak nabzına bakmak istedim. El buz gibiydi. Ölümün, birkaç dakikadan çok daha evvel gerçekleşmiş olduğu muhakkaktı.

Yerde yatan cesedin yüzü görülmüyordu.

Yüzü tamamıyla halının üstüne kapanmıştı.

Sol bacağı da kıvrıktı. Belki de tam bir adım atarken ve sol

ayağı daha öndeyken ani olarak arkasından bu darbe vurulmuştu. Onun için belki de sol ayağı daha kıvrık kalmıştı.

Üstünde bir başka yara izi ve odada en küçük bir mücadele eseri yoktu.

Duvarda, karşıda yaşlı bir kadınla yaşlı bir erkeğin portresi vardı.

Ve yazı masasının üzerindeki çok şık bir bronz saat sekizi on geçiyordu.

Odadan dışarıya çıktım ve “Kimse yok mu? Neredesiniz?” diye seslenmeye başladım.

Evin içinde bir ölüm sessizliği ve bir ceset vardı. Bana cevap veren olmadı. En yakın ev muhakkak ki bu köşkten iki yüz metre ilerdeydi.

Kendi kendime, “Ne yapmalıyım?” diye sordum.

Makul hareket acaba hemen buradan polise kadar koşmak ve başıma gelen bu inanılmaz macerayı polise anlatmak, genç kadını tarif etmek ve cinayeti ihbar etmek miydi?

Akşamın bu ilk saatinde bu kocaman köşkün içinde, tek başıma ve sırtından bir hançer veya bir bıçakla vurulmuş bu cesedin yanında bulunmaktan duyduğum korku bana tereddüt veriyordu.

Bana inanacaklar mıydı?

Benim tarifim kadını buldurmaya yetecek miydi?

Elimde onun katil olduğuna dair kâfi delil ve suçlu üzerimden atacak kudret var mıydı?

Öylesine, otobüs durak yerinde gördüğüm herhangi bir kadını sebepsiz olarak takip etmiş bulunduğuma kim inanırdı?

Burada arkadaşımın evine gitmiştim. Beni kimse görmemişti. Keçiören’e onları görmeye geldiğime de bir delil ve ispat yoktu.

Polise benim tarafından yapılacak bir ihbarın hakkımda

hayırlı olmayacağını düşündüm. Ve tekrar boş köşkü baştan aşağı bir insan bulmak için dolaştım.

İçerde kimse yoktu.

Nihayet üçüncü katı gezmediğimi hatırladım ve tekrar geniş merdivenleri çıkararak üçüncü kata giden dar merdivene ulaştım.

Ve basamakları dörder dörder atlayarak üst kata çıktım.

Burası bütün köşkün aksine olarak karanlıktı. Ellerimle elektrik düğmesini aradım ve yaktım. O zaman burasının geniş bir sofa olduğunu gördüm. Burası, çatıları basık ve uzun bir tavan arası sofasıydı ve iki yanında dörder kapı vardı.

Buraya çıkar çıkmaz birdenbire sanki bir insana ait olmayan, tuhaf bir ses işittim. Bu tüyleri ürperten, madeni ahengi olan bir sestti.

Kulaklarımı kabartarak ne söylediğini anlamak istedim. Fark edemedim.

Sesin geldiği tarafa doğru yürüdüm.

Sağdan birinci kapının önünde durdum ve dinledim. Ses buradan gelmiyordu.

İkinci, hatta üçüncü kapının arkasından da gelmiyordu. Dördüncü kapının önüne gelince sesi daha net bir şekilde duydum. Söylediğini anlayarak ürperdim ve olduğum yerde kaldım.

“Öldü. Öldü... O da öldü!”

Bunu söyleyen bir erkek miydi? Bir kadın mıydı? Kimdi? Acayip bir sestti bu.

Kapıyı birdenbire ardına kadar açarak, “Deminden beri sesleniyorum, beni duymadınız mı?” diye gürledim.

Oda karanlıktı ve kenardan bir ses, “Öldü... Öldü. O da öldü,” diye tekrarladı.

Cesaretsiz bir adam değilim. Fakat yemin ederim ki o anda sırtımda müthiş bir ürpermenin dolaştığını hissettim. Boğa-

zım kurumuştı. Bağırabilseydim, korkudan feryat edebilirdim. Geri dönmek, kaçmak istedim. Fakat bu ses... Nasıl bir insana ait olduğunu tayin edemediğim bu ses yine karanlıkta tekrarladı.

“Öldü. Öldü... O da öldü.”

“Kimsiniz?” diye bağırdım, “cevap veriniz, kimsiniz?”

Derin bir sessizlik etrafı kaplamıştı. Derin, korkunç, sonsuz bir sessizlik.

Olduğum yerde duruyor, elimi odadan içeriye uzatarak duvarda bir elektrik düğmesi arıyordum. Taş gibi kesilmiş, olduğum yere mihlanmıştım. Olduğum yerde duruyordum. Geriye dönmeye cesaret edemiyordum. Arkamı dönsem içerde korkunç bir sesle, “Öldü. Öldü... O da öldü,” diye tekrarlayan bu sesin sahibi üstüme atılacak ve tıpkı aşağıdaki ceset gibi beni de sırtımdan yaralayacak zannediyordum.

Ses artık ölmüştü, fakat içerde canlı bir mahlukun bulunduğunu bildiren, âdeta görülemeyen lakin hissedilebilen bir pırıltı, bir belirip bir kayboldu.

Sofanın ortasında tavanda yanan lamba açık kapıdan süzülüp bu odayı aydınlatamıyordu.

Son cesaretimi topladım, elimi içeriye doğru uzattım ve her evde aşağı yukarı aynı yerde bulunan elektrik düğmesini aradım, buldum ve çevirdim.

Oda birdenbire aydınlandı. Burası, tavanının bir tarafı gitgide alçalan bir tavan arası odasıydı. Ve ressam atölyesi olarak kullanılan bir yerdi.

Sağda solda tuvaller, resim sehpaları, paletler, bir divan, bir masa, üç-beş iskemle vardı. İlerde, ta ilerde odanın bir köşesinde, sırma bir kafes içinde bir papağan bulunuyordu.

Lamba yanınca papağan, “Öldü. Öldü... O da öldü,” dedi. Eğer vaziyet müsait olsaydı bir papağanın bu şuarsuz cümlesinden bu kadar korktuğumu görerek bir çocuk gibi gülerdim.